

Eliza Puričeli Gvera

Minerva Mint

Blago Morskih grabljivaca

Ilustracije Gabo Leon Bernštajn

Prevela Svetlana Babović

 vulkančić

Beograd, 2016.

Pembrouz i okolina

1. VILA LUČERTOLA

2. KROULI HOL

3. KRIJUMČARSKI SVETIONIK

4. RIBLJA KRLJUŠT

5. POŠTA

6. BON TON

7. ORDINACIJA DOKTORA DŽERALDA

8. CRKVA

9. ŠKOLA

10. GILBERTOVA KUĆA

11. TORANJ SA SOVAMA

12. AGATINA KOLIBA

13. ZAMAK TINTADEL

14. KRČMA KOD USAMLJENOG PIRATA

15. STARA KUĆA UZDAHA

16. UDRUŽENJE RIBOLOVACA

Šta se događalo do sada...

Minerva Mint ima devet godina i živi u Vili Lućertola na vrhu Admiralovog grebena u Kornvolu, zajedno sa četrnaest snežnih sova, šest lisica i jazavcem Hugom. Sa njom je i gospođa Flops, koja ju je kao novorođenče pronašla u putnoj torbi na stanici Viktorija u Londonu.

U putnoj torbi nalazio se i jedan tom Opšte enciklopedije, sa zagonetnim tekstom na prvoj strani, pismo adresirano na izvesnog Septimusa Hodža, kao i vlasnički list za Vilu Lućertola. Minerva svih ovih godina nije uspjela da reši tajnu svog porekla, ali sada ima dvoje novih prijatelja, koji mogu da

joj pomognu. To su Ravi i Tomazina. Zajedno su osnovali tajni klub, Družinu snežnih sova, a tako-
đe imaju i svoje tajno skrovište – Toranj sa sova-
ma. Njih troje su otkrili da je ona potomak gusara
Merivala M. i prelepe vračare Altee. Oboje su bili
članovi družine Morski grabljivci, sastavljene od
jedanaest gusara, koja je pre trista godina pljačka-
la brodove duž obala Kornvola. Pošto ju je izdao
njihov vođa, surovi Crni Bart, Altea je pred smrt
ukrala i sakrila njihovo čuveno blago. Zatim je
pronašla skrovište za svoju i Merivalovu tek rođe-
nu kćerkicu i ostavila joj dve stvari: moćnu amaj-
liju da je štiti i jedini trag do blaga Grabljivaca.

Njeni usvojitelji umrli su kada je ona tek napu-
nila deset godina i ostavili joj samo amajliju: malu
flautu za dozivanje snežnih sova, koju je Minerva
zajedno sa svojim prijateljima pronašla u kuhinji u
Vili Lućertola u kutijici, na čijem je poklopcu bila
urezana slika kule, identična onoj koja je predsta-
vljala njihovo skrovište. Međutim, trag do blaga
je nestao. Da li će Družina snežnih sova uspeti da
otkrije gde je?

I Nestajanja i pojavljivanja

Kada se iznad Admiralovog grebena pojavilo sunce, žuto kao savršeno pripremljen šato, selo Pembrouz je još uvek spavalo, utonulo u dubok san. Nežni i tihi zlatnožuti sunčevi zraci počеше nehajno da dodiruju površinu mora i dopreše do zaliva. Nenametljivo se uvukoše u male uspavane kolibe i došapnuše lenjim ružama po vrtovima da je vreme za buđenje. Popeše se do visokih grebena i zagrejaše gnezda kormorana i čavki, pa onda skliznuše ka divljoj pustari. Jedina živa bića tu dole bile su ovce, koje počеше da bleje, da tako iz pristojnosti pozdrave novi dan.

Poglavlje 1

Kada je sunce dostiglo najvišu tačku na horizontu, u Vili Lućertola začu se škripa. Sama vila bila je sagrađena od drvenih dasaka s potopljenih brodova, koje bi se naduvavale i bučno slegale čim bi temperatura porasla. Stanovnici Pembrouza tvrdili su da je reč o jaucima mornara koji su izgubili život na moru, i nadali se da nikada neće kročiti u tu groznu kuću.

Međutim, Minerva Mint nije obraćala pažnju na neprijatnu buku u vili kada se izvukla ispod žutog pokrivača, gde je spavala kao bebica. Ode do prozora i raširi ruke, punim plućima udišući sveži povetarac što je pirkao s mora.

„Aaah!“, reče i zadovoljno se proteže.

Bio je to deo dana koji je najviše volela: kada je sve tek trebalo da se desi, a vazduh podrhtavao zbog novih obećanja. Ali onda se odjednom ukoči.

„Mmm...“, reče streljajući svuda okolo prodornim zelenim očima. Imala je osećaj da nešto nedostaje.

Vila Lućertola nalazila se na vrhu Admiralovog grebena i zauzimala dominantan položaj iznad

Nestajanja i pojavljivanja

Zaliva u Pembrouzu i tirkizne površine okeana. Minerva poče da se osvrće na sve strane, kao kapetan na komandnom mostu, ali se u vidokrugu nije dešavalo baš ništa čudno. Sve je bilo savršeno, nijedan oblačić nije narušavao azurnoplavo nebesko prostranstvo, niti...

„Ah, eto šta je!“, uzviknu devojka i zviznu da dozove Augustusa, snežnu sovu koja je zajedno sa svojih trinaest drugarica napravila gnezdo u dimnjacima kuće.

Niko se nije pojavio.

„Čudno“, promrmlja Minerva. Njena drugarica nikada nije propustila da joj poželi dobar dan. Opet zviznu i načulji uši, ali ne začu nikakvo šuštanje krila niti dobro poznati huk snežnih sova.

„Baš čudno...“ Minerva pojuri niz stepenice, saplićući se u prevelikoj pidžami, i izađe u vrt. Stade baš na sredini i zagleda se u krov.

„Ne, ni senke od neke sove“, primeti odmahujući pramenovima riđe kose. Za devet godina, koliko je živela u Vili Lućertola, nikada se nije dogodilo ništa slično!

Devojka odluči da pokuša još nešto: prinese ustima malu flautu, koju je uvek nosila na lančiću oko vrata, i poče da svira, prelazeći po rupicama brzim pokretima ruke. Melodija ispuni vazduh i probudi veverice i poljske mišiće, ali bez efekta na njene krilate prijateljice. Međutim, dozva gospođu Flops, koja se pojavi na prozoru svoje sobe, nakoštrešene kose prekrivene viklerima i šnalama, zbog čega je ličila na ogromno bodljikavo prase.

„Šta se događa?“, upita guvernanta, nameštajući naočare na nos, kako bi bolje osmotrila Minervu.

Nestajanja i pojavljivanja

„Baš neobična misterija, gospođo Flops“, odgovori devojka. „Sve snežne sove su nestale!“ Počeša se po pegavom nosu i dodade: „Neverovatno!“

Njene kao sneg bele prijateljice napustile su je, a ona nije umela da objasni koji je razlog za to.

Minerva stiže u selo Pembrouz okrećući pedale bicikla s tolikom žestinom da umalo ne završi pravo u izlogu Pošte. Tu ispred nje stajali su Ravi i Tomazina, oboje s pokislom izrazom na licu.

Devojčica ih je u međuvremenu pozvala pomoću ogledalceta koje je stalno držala na simsu najvišeg prozora Vile Lućertola, a koje joj je služilo da svojim prijateljima šalje poruke putem Morzeove azbuke. Ipak, još nije stigla da im spomene nestanak snežnih sova. Šta li je onda bio uzrok tih kiselih lica?

Minerva snažno stisnu kočnice i blokira točkove na svega centimetar od dve ljupke balerine, čija je boja bila ista kao Tomazinina dražesna bledoroze haljina. „Nemojte mi reći da ste se opet svađali!“, uzdahnu zabrinuto, zato što je to dvoje znalo stalno da se pecka.

Poglavlje 1

„Oh, ne, upravo nam je palo na pamet da kroz samo koji dan opet počinje škola“, promrmlja namršteni Ravi. „To je sve.“

„Da, nema više raspusta, ni tajni, ni avantura“, nastavi očajna Tomazina i zatrese lepim plavim loknicama. „Samo beskrajna dosada...“

„Čekajte, ako to ikako može da vas uteši, imam jednu tajnu za vas!“, povika Minerva.

Te reči imale su čaroban efekat na njenu prijateljicu. „Ozbiljno?“ Plave loknice zatrepataše od radosi.

Ravijeva reakcija bila je opreznija: nadao se da će poslednje dane raspusta provesti u lenčarenju, ili da barem neće morati da rizikuje život u nekoj opasnoj avanturi. Ali je znao da će to s ove dve nazovi prijateljice biti veoma neostvariv poduhvat.

„Da li se nešto dogodilo?“, upita uz trunku zabrinutosti. „Je li opet stiglo pismo od Zmaja?“

Ta tajanstvena osoba je u poslednjih nekoliko nedelja poslala Minervi najmanje tri poruke. Znala je za svaki pokret Družine snežnih sova, a naročito je bila u toku s postojanjem blaga Morskih grabljivaca.

Nestajanja i pojavljivanja

„Psst!“, upozori ga Tomazina. „Ne možemo o tome da pričamo ovde... pred svima.“

Troje dece oprezno pogleda oko sebe. Nalazili su se u samom centru sela, na Ulici šljiva, na kojem je u to vreme već bilo prilično živahno. Ispred ordinacije doktora Džeralda, na primer, formirao se poveći red starih pacijentkinja, koje su čekale na pregled. Timoti je ispred *Riblje krljušti* upravo završio s utovarom ogromne vreće pune gušćijeg perja na svoje dvokolice, koju je morao da odnese nekom proizvođaču jorgana. Oliver, jedini policajac u mestu, koračao je, sav ukočen, gore-dole ulicom i trudio se da pokaže svoju novu uniformu.

Dok se troje prijatelja nešto domunđavalo, bolničarka Horacija izađe iz ordinacije, noseći u ruci poslužavnik s čajem i keksom za pacijentkinje, da se malo okrepe. Baš se spremala da im podeli šolje kada se na nebu dogodi nešto *stvarno* neverovatno: iznad Pembrouza se pojavi džinovski šareni leteći balon!

„O, zaboga!“, uzviknu bolničarka i ispusti poslužavnik iz ruku.

Poglavlje 1

Svi prisutni, uključujući i troje dece, okrenuše noseve naviše.

„Prokletstvo!“, povika Ravi sav zapanjen. „I baš se uputio... pravo ka nama ovde, šta mislite?“

„Mmm, izgleda da je baš tako“, odgovori Minerva, pogleda uprtog u balon koji je postajao sve veći.

„Vau, a kada samo pomislim da sam se plašila da ću se dosađivati!“, uzdahnu Tomazina.

„Devojke, šta kažete na to da pronađemo neki zaklon?“, predloži Ravi. Leteći balon se stvarno preteći nadnosio nad njima.

To su isto pomislili i ostali meštani, koji počеше da trče levo-desno kao preplašene kokoške. Oliver, umesto da radi svoj posao i održava red, pokuša da se zavuče ispod Timotijevih dvokolica, ali je bio toliko krupan da ih je prevrnuo. Zbog toga se vreća otvori i perje poče da leti na sve strane, što izazva još veću pometnju.

Leteći balon ipak nije prouzrokovao žrtve dok je ljupko i lagano lebdeo iznad centra sela. Jedan visoki čovek, preplanulog lica, napola sakrivenog

Nestajanja i pojavljivanja

iza krupnih avijatičarskih naočara, skoči na zemlju iz njega. Imao je sedu neočešljanu kosu, a na licu mu se isticao par sedih, isto tako neurednih brkova, na koje se zakači guščije pero koje mu zagolica nos. „Apćiha!“, kinu. Onda skide naočare, koje su stvorile belu masku oko njegovih svetloplavih očiju. Nosio je pilotsku uniformu, a na nogama je imao veoma upadljive čizme, čije su mamuze odzvanjale pri svakom koraku.

„Poštovane dame i gospodo“, započe, „molim vas da mi oprostite zbog ovog, prilično... *burnog* dolaska.“ Nasmeši se, a oko usta mu se stvori simpatična mreža bora.

„Ja sam mister Elijus, avijatičar i istraživač neba, vama na usluzi“, predstavi se uz naklon. „A ovo“, nastavi, okrenuvši se ka svom letećem balonu, „ovo je *Ruža vetrova*. S njom sam obišao čitav svet... od Njujorka do Kaira, od Buenos Ajresa do Katmandua!“

Niko se nije usuđivao da nešto kaže, svi su bili u šoku. Ipak, Oliver iskoči iz svog skrovišta. U tom trenutku se vrata ordinacije otvoriše i doktor

Poglavlje 1

Džerald iziđe da vidi šta se desilo s njegovom bolničarkom.

„Horacija, šta se događa?“, upita razgovetnim glasom. Doktor je bio primer suve elegancije: njegov sako bio je bez ijednog nabora, a kravata imala

Nestajanja i pojavljivanja

savršeno vezani čvor. Uživao je glas da nikada ne gubi prisebnost, ali ga prizor njegovih pacijentkinja, koje su bile posute perjem poput Indijanaca na ratnoj stazi, ostavi bez reči. Pogleda u mister Elijusa razrogačenih očiju.

Poglavlje 1

Avijatičar mu uzvрати pogled i zagladi zaliske. „Hmm, dame i gospodo, kako bih vam se izvinio, nudim vam značajan popust za putovanje u *Ruži vetrova*. Mogli biste da doživite neverovatnu avanturu po tričavoj ceni!“

„Oh, kako bih volela da doživim avanturu u letećem balonu!“, uzdahnu Tomazina.

Ravi proguta knedlu. 'Samo nam još to treba!', pomisli.

„Imaš jedno perce u kosi...“, reče devojci, da joj odvrati pažnju.

Ipak ga sasvim neočekivano spase Oliver. Policajac izvuče blok za kazne, koji nikada nije koristio zato što niko u Pembrouzu nije kršio zakon. Oči mu zablistaše pri pomisli da će konačno neko me razrezati lepu kaznu. „Gospodine...“

„Elijus“, priteče mu pilot u pomoć. „Želite li da budete prvi koji će poleteti u vazduh?“

„Gospodine Elijuse“, ponovi Oliver strogim glasom, „moram da vas obavestim da je ova ulica rezervisana isključivo za pešake, bicikle i konje. Zabranjen je saobraćaj za sva ostala vozila.“